Arbejdet

Organ for Danmarks syndikalistiske Bevægelse

Maj 1938 No. 13
3. Aargang

Indhold

Drochechaufførerne strejker

Bygge- og Boligproblemer

Hvad sker i Mexico

Nordisk Forsvarsforbund

Den spanske Folkehær er ikke slaaet

Aksel Olsen korrekses

Digte m. m.

25 Øre

Drochechaufførerne strejker

Droche-Chaufførerne hører til de daarligst lønnede Arbejdere i Danmark. De har en fast Løn af Kr. 3,10 om Dagen plus 20 pCt. af det indkørte Beløb. Med Drikkepenge vil deres Indtægt ligge paa ca. Kr. 8,50 om Dagen. Deraf er ca. Kr. 1,50 Drikkepenge.

Det er naturligt, at de ligesom de øvrige Arbejdere vil have Dækning for Prisstigningen, og yderligere som lavtlønnede Arbejdere en Justering opad. De har derfor stillet Krav om en Lønforhøjelse paa 12 pCt. fordelt paa den faste Dagløn og Procenterne.

Vognmændene har vist sig meget stejle og uvillige under Forhandlingerne. I Stedet for at gaa opad, hvad endnu ingen Arbejdskøbere har vist sig uvillige til under hele den foreliggende Overenskomstsituation i Foraaret, vil de have Lønningerne justeret nedad. De har stillet Krav om, at den faste Løn helt skal stryges, og Chaufførerne kun skal køre paa Procenter, og de har da tilbudt 33⅓ pCt. af det indkørte Beløb.

Chaufførerne skal tage Risikoen uden nogen Indflydelse paa, hvorledes Forretningen drives.

Af den forannævnte Gennemsnitsfortjeneste vil man se, at dette Kravs Gennemførelse vil betyde en kraftig Nedskæring af den allerede i Forvejen for lille Løn. Men bortset derfra vilde det være en farlig Ting for Chaufførerne at komme ind paa: at lade Lønnen bestemmes af Forretningens Indtægter, særlig fordi Chaufførerne saa lidt som andre Arbejdere har nogen Indflydelse paa, hvorledes Forretningen skal drives. De er simpelthen Lønarbejdere og er som andre Lønarbejdere underkastet Septemberforligets Bestemmelser, der giver Arbejdskøberen den fulde Ret til at bestemme over Arbejdets og Forretningens Drift. Derfor er det et meningsløst Krav, som naar Forretningen gaar godt, og der køres mange Penge ind, vil sikre Vognmanden den største Bid af Kagen, hvorimod i Tider, hvor Forretningen gaar daarligt, og der køres faa Penge ind, hvad enten det nu skyldes daarlig Ledelse eller andre Omstændigheder, som Chaufføren ingen Indflydelse har paa, ingen Ting vil blive til dem.

Vognmændene vil altsaa have, at Chaufførerne skal bære Risikoen ved at drive deres Vognmandsforretning, medens de selv i gode Tider skærer en stor Profit uden tilsvarende Arbejdsindsats, og i daarlige Tider overlader Tabet til deres Chauffører.

En god Ide for Arbejdskøberne. Mærkelig nok, at ingen andre har fundet paa den noget før!

Det er rigtigt, at Chaufførerne bestemt har afvist dette Krav. De kan i Forholdet til Vognmændene kun betragte sig som Lønarbejdere, og maa for deres Arbejde kræve en Løn, som de kan leve ordentlig af. Risikoen ved at drive Vognmandsforretningen maa de overlade til Vognmændene, ligesom de ogsaa overlader dem at stryge Fortjenesten.

En god Forretning at være Vognmand.

Og det er i Virkeligheden en god Forretning at være Taxa-Vognmand, der nok kan kaste en ordentlig Løn til Chaufførerne af sig og dog lade en pæn Skilling tilbage som Profit til Vognmanden.

Vi har ganske vist læst i Bladene, at Direktør Paulsen fra Taxa har udtalt, at i de sidste Aar har det kostet Vognmændene Penge for hver Droske, de har holdt paa Gaden.

Med denne Udtalelse som Baggrund ser det mærkeligt ud, at saasnart et af de Droskenumre, der endnu kan handles med, bliver ledig, bliver der af de Vognmænd, der hver Dag sætter Penge til paa de Vogne, de har, budt op til 16.000 Kr. for det bare Nummer, altsaa blot for Retten til at holde en Taxavogn mere. Mon de vilde gøre dette, hvis der ikke var Forretning — og god Forretning i det.

Direktør Paulsens Klynkeri om den daarlige Forretning for Vognmændene er en Ihukommelse af det gamle Ord: — Naar Krokodillen ynksomt græder, den allersnarest Børn opæder. — Chaufførerne kan han ikke lokke og bluffe med sine Taarer. Nu forsøger han, om han skulde have bedre Held overfor det kørende Publikum.

Chaufførernes taktiske Stilling under Kampen.

Selv uden for Arbejdernes Kreds vil ethvert rettænkende Menneske indrømme, at Chaufførernes beskedne Krav er berettiget, men saadan som Forholdene har udartet sig, med mange smaa selvstændige Vognmænd og disses Sønner, som ikke er organiseret, men som under Strejken optræder som Skruebrækkere, staar Chaufførerne i en meget daarlig taktisk Stilling overfor deres Modstandere, og de har ikke alene Krav paa, men det er nødvendigt, hvis de skal føre deres Kamp igennem til Sejr, at alle Arbejdere **paa alle Omraader**, hvor de kan, støtter dem i deres Kamp.

Ved de mange Vognmænd og deres Skruebrækker-Sønners Hjælp er det muligt for Taxa at holde et stort Antal Vogne paa Gaden. De forlænger Arbejdstiden nogle Timer daglig og udfylder derved nogle af de strejkende Chaufførers Pladser. Ganske vist bliver Kørselen saa ikke saa sikker. Vi har jo set afskrækkende Eksempler paa, hvilke Ulykker overarbejdende Chauffører kan afstedkomme. Men hvad betyder Hensynet til det kørende Publikums Sikkerhed, naar det drejer sig om at slaa en Gruppe i Forvejen daarligt stillede Arbejdere længere ned i Elendighed.

Man vil deraf forstaa, at ved blot at nedlægge Arbejdet og overlade deres Pladser til Vognmændene og Sønnerne har Chaufførerne ingen Udsigt til at vinde Strejken. Hvis Kampen kun skal føres som en Væddekamp om hvem, der kan holde længst ud: — Chaufførerne, der daarligt kan holde Føden i Huset, og Vognmændene, der hver Dag kører Penge ind, saa er der ingen Tvivl om, hvem der sejrer. Det bliver ikke Chaufførerne.

Ingen kan under Strejken røre ved eller køre med en Taxavogn.

Der er afsendt Sympatistrejkevarsler for Vognvaskere, Mekanikere og andre Arbejdere, der kan tænkes at komme til at have med Taxavogne at gøre, og dette er godt og rigtigt, men det er ikke nok. Hele Arbejderklassen maa mobiliseres, og det maa gøres Arbejderne klart, at ved at benytte Taxavogne under Strejken skader man direkte de strejkende Chauffører og gavner Vognmændene.

Burmeister og Wains Arbejdere har i et Antal af 2000 holdt Møde om Droskestrejken og vedtaget, at de hverken under eller efter Strejken vil give de Vognmænd, der kører selv, Drikkepenge. For at faa Drikkepenge maa Chaufførerne vise deres Fagforeningsmærke, som de alle er i Besiddelse af. Det er ogsaa en delvis god Vedtagelse. Den havde været helt god, hvis de havde vedtaget, at de saalænge Strejken varede ikke vilde hyre Taxavogne. Organiserede Arbejdere kan dog ikke have noget med konfliktramte Trafikmidler at gøre. Dette maa dog være en selvfølgelig og naturlig Ting.

Omegnens Taxa-Chauffører og Københavns Lillebil-Chauffører burde tages ud i Sympatistrejke.

De strejkende Chaufførers Formand oplyser i »Social-Demokraten«, at Omegnens Taxa-Chauffører ikke er inddraget i Strejken, men har Lov til at køre.

Dette er aabenbart en Fejl. Hvis det var saaledes, at de kun kørte i Omegnen og ikke i København, kunde det forsvares, men som det er nu, hvor de paa Ture i København ikke alene kaprer paa Gaden, men ogsaa holder i Række f. Eks. ved Østbanegaarden, skønt det er en Overtrædelse af Droskereglementet, burde de tages med ud i Strejken, eller i det mindste gøres dem forstaaeligt, at de virker som Skruebrækkere paa deres københavnske Kammeraters Strejke, ved at at hjælpe Vognmændene med at klare den Trafik, som disse er koncessionsmæssigt forpligtet til at besørge.

Det samme gælder Lillebil-Chaufførerne. Under den sidste Taxastrejke i 1927

Arbejdet

Redaktion og Ekspedition: Blaagaards Plads 21 Kbh. N Ansvarsh. Redaktør: Alfred Mogensen
Kontortid: Mandag, Onsdag og Fredag fra Kl. $17^1/_2$ - 19 Postgiro 236.32
Arbejdet udkommer hver Maaned
Abonnement: Halvaar Kr. 1,50, Helaar Kr. 3,00, Løssalg 25 Øre pr. Nummer
Tryk; Brdr. Thøgersen

blev der fra en Del Lillebil-Chaufførers Side stillet Forslag om, at de skulde gaa i Sympatistrejke for at støtte deres strejkende Kolleger ved Taxavognene. Chaufførernes Formand, den tidligere »revolutionære» og Syndikalist, Jul. Nielsen, der var fornærmet over, at Droske-Chaufførerne havde meldt sig ud af hans Forening og dannet deres egen Organisation, udtalte den Gang, at det kunde der ikke være Tale om, fordi **der var Blod mellem Lillebil- og Taxa-Chaufførerne**. »Blodet« er vist ikke vasket bort siden, saa alene af den Grund er det nok haabløst at tænke paa Sympatistrejke fra Lillebil-Chaufførernes Side, skønt dette selvfølgelig var det eneste rigtige, men en Ting kan de strejkende Chaufføer i alt Fald forlange, og det er, at Lillebilerne, hvad enten de køres af Vognmænd eller Chaufføer, holder sig Droskereglementet efterrettelig og lader være med at tage Tur paa Gaden.

Det er nødvendigt, at Chaufførerne paa alle disse Omraader passer paa, at ingen udenforstaaende af Uforstand eller af ond Vilje ødelægger deres Kamp.

Det demokratiske Politi tager Parti for Vognmændene.

Det er saa meget mere nødvendigt, at Taxa-Chaufførerne sætter alle de Kræfter og Midler ind for at gavne deres Kamp, som de raader over, som det nu viser sig, at det ikke alene er Vognmændene, de har til Modstandere, men at Politiet har taget aabent Parti for Vognmændene.

Skønt Droskereglementet udtrykkeligt siger, at Taxavognene er de eneste, der har Ret til at tage Tur paa Gaden, holde i Række ved Banegaardene o. s. v., og at Politiet har Pligt til at notere Lillebiler og andre, der overtræder disse Regler, saa tilkalder det selv under Strejken disse andre ulovlige Vogne, naar Taxavognene ikke selv kan klare Trafiken.

Naar Taxavognene har faaet et saadant Monopol, som Eneretten til at udføre Droskekørslen i en By som København er, saa knytter der sig selvfølgelig den Forpligtelse dertil, at de skal sørge for at holde tilstrækkelig Vogne paa Gaden til at besørge den Trafik, der melder sig.

Naar der nu under Strejken staar Rejsende paa Banegaarden og ikke kan blive befordret, fordi der ikke er Vogne nok, har Politiet ingen Hjemmel til at tilkalde Lillebiler og Omegnens Taxavogne. Politiet har ingen Myndighed til at ophæve Droskereglementet og derved tage Parti i Strejken. Deres Pligt er det selvfølgelig at notere de Vogne, der ulovligt kaprer paa Gaden og saa forlange af Taxa, at dette opfylder sin koncessionsmæssige Forpligtelse: at sørge for, at der er Vogne nok til at befordre de Mennesker, der ønsker det. Om disse Vogne kun kan fremskaffes ved, at Vognmændene maa gaa ind paa Chaufførernes Krav, saa er det en Ting, der er Politiet uvedkommende.

Ogsaa paa anden Maade har Politiet vist sin Villighed overfor Arbejdskøberinteresserne.

De strejkende Chaufføer lader hver Dag uddele et stort Antal Løbesedler for at fortælle bl. a. de Tilrejsende, at der er Droskestrejke. En af Strejkens første Dage, havde nogle Chaufføer taget Opstilling ved Hovedbanegaarden og delte Løbesedler ud. Men de blev fjernet af Politiet, og et Par Mand blev noteret. Det viser sig altsaa, at det ikke har ændret noget i Politiets Mentalitet, at der sidder en Arbejderregering, og at en »Arbejder«-Justitsminister er dets Overordnede.

Hvor berettiget de strejkende Chaufførers Kamp end er, saa kan de kun gøre sig Haab om at vinde Kampen ved at mobilisere alle Kræfter.

De maa opfordre den øvrige Arbejderklasse til at vise Solidaritet paa alle Omraader.

De maa forhindre, at deres Kolleger i Lillbiler og Omegnens Taxavogne skruebrækker paa deres Kamp.

De maa af Politi og Myndigheder forlange, at disse ikke i deres Handlinger tager Parti for og gavner Vognmændene.

De maa forlange, at Politiet sørger for, at Droskereglementet ikke bliver overtraadt, og de maa af den Myndighed, hvem Kontrollen med Taxa sorterer under, forlange, at Taxa opfylder sine Forpligtelser til Gengæld for det Monopol, det besidder, at sørge for, at der til enhver Tid er tilstrækkelig mange Vogne paa Gaden til at klare den forhaandenværende Trafik.

Blot at gaa med Hænderne i Lommen og sulte om Kap med Vognmændene, duer ikke. Det er tabt Kamp. Kun ved Udvidelse og Forstærkelse af Kampen paa alle Omraader er der Haab om Sejr.

Bygge- og Boligproblemer

Paa mange Maader er Produktionen af Boliger et overordentlig vigtigt Spørgsmaal for Arbejderklassen. Kravet om Bolig maa ligestilles med Kravet om Mad. De fleste Mennesker vil endda først sikre sig et Sted at sove og være, før de tænker paa andre Fornødenheder. Den højere eller lavere Standard af Boliger et Samfund kan og vil byde sine Arbejdere spiller i meget høj Grad ind paa Arbejdernes Livsførelse, Sundhed, Livsmoral og Kulturstade. Moralprædikanter og Afholdsagitatorer, der taler for et større Hjemmeliv og ivrer mod Folk, fordi de gaar for meget paa Værtshus og Biografteater, skulde i Stedet for sætte deres Kræfter ind paa en bedre Forsyning af Boliger — og bedre Boliger — til Arbejderklassen, saa vilde det andet gro ganske naturligt op af sig selv. Og hvad skal man sige til, at man sender Børn og Voksne fra Københavns Slumkvarterer og overbefolkede Lejligheder til Sanatorierne for at kurere dem for Tuberkulose og andre Proletarsygdomme, for efter endt Behandling at sende dem tilbage til Sygdommens Arnesteder, hvor

Mangelen paa Lys og Luft og tvungent Ophold i de uhygiejniske Boliger og Gaarde nok igen skal bryde det ned, som Lægerne og Sanatorieopholdet eventuelt har bygget op.

Ogsaa paa anden Maade end kulturelt, socialt og sundhedsmæssigt har Produktionen af Boliger Betydning for hele Arbejderklassen, nemlig i beskæftigelsesmæssig Henseende, idet der vel næppe er nogen anden Virksomhed, der som Boligbyggeriet, har Evne til at sætte Arbejde i Gang i andre Industrier og Virksomhedsomraader. Det er som en Sten, man kaster i Vandet. Ringene breder sig. Størst og mest synlig ved Aastedet, derefter aftagende. Mindre og mindre til der til sidst kun er en svag Krusning i Vandet, kun en Anelse af Bevægelse, men dog er det Stenen, der har frembragt den.

Det er derfor heller ikke mærkeligt, at vi har haft en større Arbejdsløshed i Vinter end i de senere Aar, fordi Byggeriet i Løbet af Sommeren og Efteraaret 1937 er omtrent bleven halveret, og skønt vi nu er ved Midten af April gaar det kun langsomt med Stigningen i Beskæftigelsesgraden indenfor de rene Byggefag. Hvad er det da, der har virket hemmende paa Byggeriet og dermed holdt Beskæftigelsen nede?

Kun Profitmuligheder bestemmer, om Byggeriet kommer i Gang.

Lige saa lidt som nogen anden Vare eller Forbrugsartikel bestemmes Produktionen af Boliger i det kapitalistiske Samfund af, om der er Behov for Boliger, men kun, om der kan tjenes Penge ved at lave Boliger, om Kapitalisterne ved at »finansiere« og dermed tillade, at der sættes Arbejde i Gang med Boligbyggeri, kan sikre sig et aarligt Overskud, der kapitaliseres og danner Basis for en evigtvarende arbejdsfri Indtægt, der kan handles og spekuleres med, belaanes og danne Udgangspunkt for nye Manipulationer og »Finansiering« udelukkende med det Formaal at danne sig ny evigtvarende arbejdsfri Indtægt.

Der er to Punkter, der sætter en Grænse for dette Overskuds Størrelse. Der er Totalomkostningerne ved en Bygnings Opførelse, og der er Lejerens Evne og Vilje til at betale Huslejen. Naar denne sidste ikke formaar at forrente og afdrage Byggesummen plus Administrationsomkostninger ved Ejendommen og lade et tilstrækkeligt stort aarligt Overskud tilbage, saa er Byggeriet ikke mere profitabelt for Kapitalisterne, saa nægter Bankerne at finansiere, og Byggeriet standser, selvom der saa er skrigende Bolignød, eller der er Slumkvarterer, der af Hensyn til Folkesundheden trænger til at blive saneret. Dette tages overhovedet ikke med i Finansmændenes Overvejelser.

Regeringens Valutapolitik fordyrer Byggeriet.

Det er dette, der er Skyld i Byggeriets Standsning. Der er sket en Stigning i Materialepriserne og Finansieringsomkostningerne, og da Lejernes økonomiske Evne i Forvejen er spændt til det yderste, kan Kapitalisterne ikke faa deres ekstra Profit derfra. Derfor skal alt Byggeri nu ligge stille, Bygningsarbejderne gaa paa Gaden, og som Følge af det mindre Udbud, der bliver paa Lejligheder, gives der Ejerne af de gamle Ejendomme en Lejlighed til at skrue Lejen en Tak højere op.

Men denne Standsning af Byggeriet er bevidst villet og fremkaldt af Regeringen af Hensyn til dens Valutapolitik.

Som Følge af en forbigaaende daarlig Handelsbalance beslutter man, at Byggeriet skal bremses for at spare Valuta til de indførte Bygningsmaterialer.

Det sker ikke paa den Maade, at man aabent i den socialdemokratiske Presse siger: Vi er desværre nødt til at jage Bygningsarbejderne ud i Arbejdsløshed og overlade Lejerne til fortsat Udbytning af Husværterne, fordi der er for faa Lejligheder, for ellers kan der ikke blive Valuta nok til de Riges Luksusrejser til Syden, til den meningsløse Import af Luksusvarer, som de kræver opretholdt for at faa deres store Indtægter brugt eller til det elendige Nyrnbergerkram, vi køber fra Hitler, og som vi udmærket kan undvære. Nej, man beklager de stakkels Arbejdere, at de maa gaa ledige som Følge af »Krisen«, skønt det ikke har andet med Krise at gøre end den Krise, de er bleven født ind til som Lønslaver og Besiddelsesløse.

Derefter lader man Nationalbanken ordne det fornødne. Det sker saa behageligt dulgt uden offentlige Diskussioner, hvorved Arbejderne kan blive advaret om, hvad der er i Gære, og naar de banktekniske Midler, saa endelig har virket, er det eneste, Arbejderne forstaar, at de er smidt paa Gaden, men de virkelige Ophavsmænd, de formummer sig stadig som Arbejdernes sande Venner.

Nationalbanken forhøjer Diskontoen. Derefter eller samtidig giver den sig til at sælge løs af de Obligatio-

Tilbageblik

En Vinter gik,
en blodraa Tid er svunden,
vi tømte Sorgens
bitre Kalk til Bunden —
den Voldets Vej,
der skilte mellem Lande,
med Strid og Blod
har grumset Haabets Vande.

En Kamptid gik
med Nederlag og Sejre,
med Vold og Drab
i Klassens egne Lejre —
de Teorier,
der spalted os i Sekter,
blev Blod og Død,
der standser nye Slægter.

Vor Klasse staar
paa Nødens Slavemarked
og slikker Saaret
efter Støvlesparket
fra de, der sveg
og Klassens Kamp forraadte
og ego-blindt
vor Tro i Støvet traadte.

Vort Nederlag
blev ikke til ved Fronten,
det var os selv,
der sprængte Horisonten —
den **enes** Magt
blev Magten **mod** de Tusind,
der glemte **jeg'et**
under Sejersrusen.

Trods Nederlag,
trods Kampe uden Sejre,
trods Bagholdsskud
i Klassens egne Lejre,
det gror i Verdens
undertrykte Masse —
Parolen lyder:
Sammenhold som Klasse!!

— halfdan.

ner, den ligger inde med, hvorved Kurserne nødvendigvis vil trykkes og fordyre Byggeriet. Fra December 1934 til Juni 1937 har den skilt sig af med for 88 Mill. Kr. Obligationer af en Beholdning paa 141 Mill. Kr. Dette har selvfølgelig ikke kunnet gøres uden at trykke Prisen paa Obligationer. I 1934 var Indextallet for Obligationer 101,3, men i Juni 1937 kun 93,2 Dette er en direkte Fordyrelse af Byggeriet, der ikke bliver leveret et eneste Gode for. Ikke et Søm, ikke en Vandhane, ikke en Mursten, ikke et Strøg af en Malerpensel, bliver der ydet for dette Kurstab, der drejer sig om mange Tusinde Kroner for et moderne Byggeri. Det er Penge som passive Kapitalister uden Ulejlighed og uden Risiko stikker i Lommen — og som Lejerne skal betale med alt for dyre Huslejer.

Den »Tjeneste« den socialdemokratiske Regering her har gjort Bygningsarbejderne, kunde en hvilken som helst anden kapitalistisk Regering ogsaa have gjort dem. Det er i Virkeligheden de samme Manipulationer med Byggeriet, som Spekulanter og Banker altid har foretaget. De er ikke interesseret i Stabilitet og faste Kurser. De er interesseret i Bevægelse i Værdipapirerne, ellers bliver der jo ingen Anledning for dem til Spil og Spekulation og til at skabe arbejdsfrie Indtægter uden, at der ligger Produktion bag ved. Den socialdemokratiske Regering har ogsaa paa dette Omraade afsløret sig som en god kapitalistisk Regering.

Baade direkte og indirekte fordyrer Regeringens Inmportregulering Byggeriet.

Vi har af det foregaaende set, hvorledes det lykkedes Nationalbanken paa Regeringens Vegne at lægge en Skat paa ca. 8 Kr. paa hver anvendt 100 Kr. til Byggeriet, til Fordel for nogle Kapitalister, der er uden Forbindelse med Byggeriet, ja vel end ikke har den mindste Anelse om, hvordan et Hus bliver til. Men det er ikke gjort dermed. Man kan fastslaa, at de Prisforhøjelser, der har fundet Sted paa Materialer i allervæsentligste Grad skyldes Regeringens Import og Valutapolitik.

Det er særlig Træet, det er gaaet ud over. Tømmermaterialer er steget ca. 26 pCt. Træ til Snedkerforbrug ca. 16 pCt. At Prisstigningen i alt væsentlig skyldes Regeringens Valutapolitik, kan man ser deraf, at nu i Foraaret, hvor Træ er kommen paa Friliste, er der sket et stort Prisfald. Den frie Indførsel trykker automatisk Priserne ned og lader mindre Spillerum for Spekulanterne til ekstra Profit. Der er ogsaa et andet Forhold, der er interessant til Belysning af, hvorledes vore hjemlige Profitører udnytter Hjemmemarkedet til den yderste Udbytningsgrænse, naar dette overlades dem kvit og frit. De danske Skove kan levere en Del Træ, men kun til Bygningsbrug ikke til Snedkermaterialer. Nu skulde man jo mene, at Bygningstræet, der leveres fra to Sider, dels den begrænsede Indførsel, dels fra Hjemmeskovene, vilde holde sig billigere end Snedkertræet, der udelukkende skal dækkes ved begrænset Indførsel.

Men det er, som Tallene foran viser lige modsat. Bygningstræet er steget 10 pCt. mere end Snedkertræet. Dette skyldes ogsaa Valutakontorets heldbringende Virksomhed. Saalænge der fandtes dansk Tømmer, kunde der ikke faas Valutaattester til indført. Skovejere, Savværksejere og Trælasthandlere var selvfølgelig ikke sene til at nemme den Lære, der blev givet dem, og skyndte sig alle sammen at lægge en ekstra Profit paa. Det er ikke underligt, at naar alle Landets kapitalistiske Hyæner i de siste Par Aar har haft Byggeriet til fuglefri Bytte, at Lejlighederne nu er bleven saa dyre, at Folk ikke har Raad til at bo i dem. Erindrer dette, I Herrer, naar I igen begynder at tale om, at det er de høje Arbejdslønninger i Byggefagene, der fordyrer Lejlighederne.

Det er ikke alene direkte, Regeringens Valutapolitik virker fordyrende ind paa Byggeriet, men ogsaa indirekte, idet Mangelen paa Bjælker har faaet entreprenante Kapitalister og Konstruktører til at gaa paa Jagt efter et dansk Erstatningsmateriale, der kunde bruges i Stedet for Træbjælker i Etageadskillelser. De har ogsaa fundet et saadant i det saakaldte Røslerdæk, hvis Raamateriale fremstilles paa Teglværkerne. Om dets Holdbarhed og andre Egenskaber i Forhold til Træbjælker er det for tidligt at dømme om, da det kun har været brugt saa kort, men meget tyder paa, at det aldrig kan blive andet end et Surrogat. En Ting kan derimod siges med Sikkerhed: at det er dyrt. Uden at tilføre Huset Brugsgode, vil det fordyre Lejen i betydelig Grad.

Københavns Kommune lader for Tiden opføre nogle Aldersrenteboliger paa Sokkelundsvej, hvor de Tilbudsgivende gav specificerede Tilbud paa de forskellige Slags Etageadskillelser. Paa Grundlag af disse Tilbud har Dansk Tømrerforbund fundet at Træbjælker er 3 Kr. 44 Øre billigere pr. m^2 end det billigste Surrogatdæk. For den omtalte Bygnings Vedkommende vil Besparelsen ved at bruge Træbjælker blive over 50.000 Kr.

Selv om disse Beregninger er foretaget af fagegoistiske Grunde, har de dog Interesse for alle, der som Lejere skal være med til at betale og forrente alle de Omkostninger, der lægges paa Byggeriet, og de har derfor et berettiget Krav paa, at der ogsaa bliver leveret Brugsgoder for hver Øre, der bliver bundet deri.

Er det berettiget at standse eller fordyre Byggeriet af valutamæssige Hensyn.

Der vil blive indvendt mod foranstaaende, at Regeringen har været nødt til at foretage disse Indskrænkninger i Byggeriet af valutamæssige Grunde. Vi vil sige dertil: Kunde man tænke sig, at Regeringen af valutamæssige Grunde indskrænkede Landets Forsyning af Brødkorn, saa Folk maatte halvsulte? Men lige saa nødvendigt det er, at Befolkningen forsynes godt og rigeligt med Brød, er det, at den forsynes godt og rigeligt med Boliger. Boliger er ikke, hvad man undertiden skulde tro, nogen Art af Luksus. Det at ville bo godt, sundt og bekvemt er ikke paa nogen Maade nogen Form for Vellevned og Ødselhed, men et Tegn paa, at man vil hævde sig socialt og kulturelt. Den arbejdende Befolkning

Fortsættes Side 11

I. Maj mødes vi i Husum Møllekro

Hvad
Me

Den udenlandske Kapital vil bestemme Landets Love og intervenerer om fornødent med Vaabenmagt.

Den 19. Marts bekendtgjorde Mexicos Præsident Cardenas, at den mexikanske Regering havde besluttet at ekspropriere Oliemarkerne, der væsentlig ejes af engelske og amerikanske kapitalistiske Oliekoncerner.

Den direkte Aarsag til denne Beslutning skyldes en Lønkonflikt mellem de udenlandske Olieeksportører og deres Arbejdere. Konflikten resulterede i Strejke, der af Arbejdsretten blev erklæret for lovlig og endvidere i en Kendelse paabød Selskaberne at indgaa paa en kollektiv Overenskomst med deres Arbejdere, der gav Arbejderne en direkte Lønforhøjelse paa 26 Mill. Pesos aarlig foruden en Del Forbedringer i Arbejdsvilkaarene.

Denne Kendelse appellerede Selskaberne til Højesteret, der dog stadfæstede Arbejdsrettens Kendelse og yderligere fastsatte en Frist for Selskabernes til Fuldbyrdelse af Dommen. Trustselskaberne nægtede dog at bøje sig for Dommen, og i Stedet for at indlade sig paa en langvarig Kamp med den kapitalistiske Internationale om at opfylde Dommens Bestemmelser, har Cardenas foretrukket simpelt hen at ekspropriere Oliefelterne og føre disse uhyre Naturrigdomme tilbage til det mexikanske Folk, men mod at yde Selskaberne Erstatning for den Kapital, den har anbragt i denne Virksomhed.

Mexico gennem Aarhundrede et mishandlet Land af udenlandske Rovridere.

Selv om Arbejdskonflikten blev den direkte Aarsag til Ekspropriationsloven, saa er det mexikanske Folks Kamp mod de internationale Udbyttere og deres Bestræbelser for at føre Landets naturlige Rigdomme tilbage til Landets egen Befolkning dog af gammel Data.

Mexico er et Land, der er uhyre rigt fra Naturens Haand. Dets Oliekilder er de mest profitable i Verden. Det har Guld, Sølv og Tinminer. Da Cortez havde erobret Mexico og gjort den indfødte Befolkning til Slaver og Landet til en spansk Provins, gik der en regelmæssig Fart af Flaader lastede med Sølv mellem Mexico og Spanien. Mexico besidder store udstrakte Mahogniskove, hvor den indfødte og blandede Befolkning, som »Kontraktarbejdere«, i Virkeligheden som Slaver, i Løbet af faa Aar slider sig selv til Døde, for at Kapitalister i London, New York og andre af den internationale Kapitals Centrer kan skovle Penge ind, uden at arbejde. Endelig findes der i Mexico megen frugtbar Jord, der giver bugnende Afgrøder af Majs, Hvede, Sukker, Kaffe, Tobak o. l. Al den gode Jord er røvet af den faatallige hvide Overklasse (ca. 15 pCt. af Befolkningen), medens Indianerne og Blandingsracerne enten maa friste Livet som Peoner (Slaver) paa de store udstrakte Godser eller ogsaa er fortrængt ud i Udmarkerne paa den ufrugtbare Jord, der ligger under Dyrkningsgrænsen. Af det karrige Arbejdsudbytte, de her ved deres Flid har formaaet at fravriste den ufrugtbare Jord, er der indtil de sidste Tider bleven udbyttet og udplyndret af korrupte, rovgridske Embedsmænd, for naar der ikke var mere at stjæle at blive solgt som Kontraktarbejdere (Slaver) til Plantager, Minedrift eller Mahogniskovenes Helvede.

Lige fra Mexicos Erobring af Spanierne til vore Dage, har Landet været en Tumleplads for internationale Lykkeriddere og Profitjægere. Hver Tid har haft sine Skikkelser og Metoder, men Formaalet har altid været det samme: — Paa kortest mulige Tid at faa skrabet saa store Rigdomme til sig som mulig uden Hensyn til, om Landets Økonomi derved blev ødelagt, og Landets Befolkning trykket ned i Sult og Elendighed.

Selvfølgelig har en saadan Rovdrift af Landet og hensynsløs Udnyttelse af den arbejdende Befolkning ikke kunnet foregaa, uden at denne har øvet Modtryk. Gang paa Gang har Folket rejst sig for at kaste Undertrykkerne af sig, og det er ofte lykkedes, men det har stedse vist sig, at Revolutionsføreren, der under Oprøret talte og kæmpede for Frihed, efter Sejren forvandlede sig til en ligesaa blodig Undertrykker og hensynsløs Udbytter, som de, der blev forjagede.

Den moderne Kapitalisme erobrer Mexico.

I 1884 kom Diaz til Magten. Han etablerede sig straks som Selvhersker og Diktator og regerede til 1910, da han blev fordreven. Med ham holdt den moderne, særlig den amerikanske Kapitalisme, sit Indtog i Mexico.

I borgerlige og kapitalistorienterede Bøger og Blade kan man læse, at han er den dytigste Regent Mexico har haft. Han bragte Orden i Landets Finanser, bragte Mexicos Handelsomsætning med Udlandet i Vejret, gjorde Mexico til en civiliseret Stat.

Sandheden er, at der vel næppe har været nogen mere bloddryppende og hensynsløs Tyrran som Regent over Mexico end Diaz. Han var den internationale Kapitals Haandgangne Mand. Han udleverede Naturrigdommene til den internationale Kapitals Rovdrift og stillede Landets Befolkning til Raadighed for disse Finans hajers hensynsløse Udbytning. Rigtignok, af de Statistiker, Landene udveksler indbyrdes, og som kloge Økonomer sidder og gransker og derefter giver Tips til Finansmændende, kunde der læses om en stigende Handelsomsætning, om store Dividender af de investerede Kapitaler, om en fast Regering og et Retsvæsen, der aldrig var i Tvivl om, paa hvilken Side »Retten« var, men det, de ikke kunde se af Statistikkerne, var en Befolkning, der ikke havde Laser til at skjule deres Nøgenhed eller Mad til at spise sig mætte. Da han endelig blev jaget bort, efterlod han et Folk i den dybeste Fattigdom, men selv havde han reddet sig en Millionformue.

Bliv Abonnent

Men det var ikke gjort med at jage en Diktator bort. Diaz var nemlig ikke den virkelige Hersker. Den virkelige Hersker var den udenlandske Kapital, i dette Tilfælde fortrinsvis amerikansk. Diaz var kun Straamand for denne Hersker og udførte dens Vilje. Men fordi han blev jaget bort, vilde den amerikanske Kapital ikke fraskrive sig sin Herskerstilling.

I 1918, da den mexikanske lovgivende Forsamling fuldkommen i Overensstemmelse med Landets Forfatning vedtog nogle nye Skattelove, der forhøjede Skatten for de udenlandske Oliekoncerner, men dog ikke saa meget, at den kom paa Højde med den tilsvarende Skat i U. S. A., begyndte disse amerikanske Kapitalister at skrige op om, at det var Konfiskation, og de formaaede Præsident Wilson til at sende en Interventionshær til Mexico for at tvinge Landets lovlige Regering til at lave Lovene, saadan som de vilde have dem. Den Invasionshær forlod først Mexico efter, at Skattelovene var bleven som de amerikanske Kapitalister ønskede dem.

Det er værd at lægge Mærke til, at det var under Præsident Wilsons Præsidenttid, at dette Overgreb fandt Sted. Wilson, der jo med sit Fredsbudskabs fjorten Punkter havde gjort sig berømt som Talsmand for Folkenes Selvbestemmelsesret, Demokrati og national Uafhængighed. Det viste sig den Gang som nu, at alle disse smukke Fraser bliver til intet, naar de strider mod Kapitalismens Interesser.

I 1927 erklærede Præsident Calles de mexicanske Oliekilder for national Ejendom. Lige saa promte som Wilson i sin Tid intervenerede til Fordel for Kapitalen, intervenerede Præsident Coolidge nu, og Calles maatte bøje af og tilstaa de amerikanske Kapitalister samme Ret, som de havde før 1927. De moderne kapitalistiske Rovridere slipper ikke deres Bytte, saalænge der er Mulighed for at presse den mindste Smule Profit ud deraf.

Manden, der nu staar i Spidsen for det mexikanske Folks Kamp mod de udenlandske Profitører.

Uvilkaarligt samler Interessen sig nu om den Mand, Præsident Cardenas, der skal føre Kampen mod den internationale Oliekapital.

Præsident Cardenas er uden Tvivl den mest sympatiske af alle Mexicos Præsidenter. Han kalder sig selv for borgerlig Antifascist, men hans Borgerlighed er af en

...ker i
...co

Beskaffenhed, som man ikke træffer her i Europa. I Modsætning til de fleste af hans Forgængere, benytter han ikke Præsidentskabet til egen Berigelse. Alle hans Handlinger er præget af en praktisk Idealisme, og de bærer Præg af, at han føler sig inderlig knyttet til den mexikanske Underklasse, Indianerne og de halvblods. Han er selv Indianer.

Baade under hans Valgkampagne før Præsidentvalget og efter, at han er bleven valgt, er han stadig paa Rejser i Mexico og besøger de mest afsides liggende Pladser, deltager i den jævne Befolknings Liv og deler deres Kaar. Han undlader aldrig at besøge Skolerne og inspicere dem. Han betragter det som det vigtigste at sprede Oplysning og Kundskab til sine Landsmænd.

Under saadanne Skolebesøg kan man se ham sidde paa Bænkene sammen med Børnene og interesseret følge Undervisningen, og hvorledes Børnene opfatter den. En Trediedel af Statens Budget gaar til Skolerne.

En anden Ting, han sætter meget ind paa,, er en retfærdig Jordfordeling, ingen Under, at han er elsket af det mexikanske Proletariat.

Han er ogsaa selv klar over, at det er derfra, han skal have sin Støtte, og har sørget for, at baade Land- og Industriarbejderne er bleven forsynet med Geværer og oplæres i Brugen deraf.

Der kunde nævnes mange andre Ting til Belysning af denne Mands sjældne Karakter, som f. Eks. hans Stilling til Krigen i Spanien. Mexico er det eneste Land i Verden, der ikke har villet tilslutte sig Ikke-Indblandings Traktaten og derved være med til at blokere det for sin Frihed kæmpende spanske Folk for Tilførsler. Mexico er det eneste Land i Verden, der uden at stille Betingelser af nogen Art uegennyttigt har hjulpet den spanske Republik efter Evne.

Ligeledes hans Stilling til Trotzsky. Da denne var jaget og forfulgt, og ikke et Land i Verden vilde give den Fredløse Opholdstilladelse, gav Cardenas Trotzsky Asylret i Mexico, skønt han derved gjorde sig Uvenner med Moskva.

Skønt Cardenas ikke er Socialist, ikke Kommunist, ikke Syndikalist vil hele det mexikanske Proletariat dog være med ham i hans Kamp baade mod den indre Reaktion og de udenlandske Kapitalister, fordi hans »Borgerlighed« er mere antikapitalistisk end den »Socialisme«, der for Øjeblikket sider til Højbords i den internationale Arbejderbevægelse.

Vil Mexico komme til at dele Spaniens Skæbne.

Som før sagt giver de internationale Finanshajer ikke godvilligt Slip paa et Bytte. Det er fantastiske Udbytter de allerede i Aarenes Løb har hentet fra de mexikanske Oliekilder. Enkelte Aar er der udbetalt op til 50 pCt. i Udbytte efter at et lige saa stort Beløb er bleven anvendt til Afskrivninger og Henlæggelser. Foruden en god aarlig Rente af deres Penge har de udenlandske Kapitalister altsaa flere Gange faaet deres investerede Kapitaler hjem. Alligevel konfiskerer det mexikanske Folk ikke uden videre Oliekilderne, hvad der vilde have været rimeligt, men tilbyder at overtage Boretaarne og øvrige Kapitalanlægninger til »fuld Erstatning«.

Men det er ikke det Oliemagnaterne vil. De er ikke tilfreds med at faa Erstatning. De vil bibeholde Retten til i Fremtiden at udbytte den mexikanske Jord og det mexikanske Folk.

De har allerede henvendt sig til deres forskellige Regeringer og forlangt dem til at intervenere. Roosevelt er Oliens Finansmænd lige saa følgagtig som hans Forgængere. Han har straks for at lægge Pres paa den mexikanske Regering lukket for Indførelsen af mexikansk Sølv til U.S.A. England har foreløbig nøjedes med ad diplomatisk Vej at protestere paa de engelske Olie-Finansmænds Vegne. Der er ingen Tvivl om, at den engelske Regering vil benytte samme Metode til at kvæle den antikapitalistiske Folkeaand i Mexico, som den har brugt i Spanien: at opmuntre og begunstige de fascistiske Magters Invasion i Mexico og lade dem genoprette de kapitalistiske Tilstande.

Den internationale Kapitalisme er allerede nu ved Forberedelserne: at forvandle Mexicos Jord til en Slagmark.

Den tyske Fascisme har udset sig Syd- og Mellemamerika som Operationsbasis. I Mexico har den fundet en god Jordbund i den hvide Overklasse, der føler sin Magtstilling svinde bort under sig, efterhaanden som det mexikanske Proletariats Bevæbning skrider fremad. Allerede nu foregaar der store Indsmuglinger af tyske Vaaben over Guatemalas Grænser. Oliefinansen stiller ubegrænsede Midler til Raadighed for Forberedelse af Borgerkrigen.

Mexicos Franco er allerede udpeget.

Fascisternes og Oliefinansens militære Leder under denne Borgerkrig, Mexicos Franco, er allerede udset. Det er General Saturnina Cadillo, der er Guvernør og Diktator i Forbundsstaten San Luis Potosi.

Han hører til disse tidligere »Frihedsgeneraler«, der efter en sejrrig Revolution bliver en Blodhund og Tyran, være end den fordrevne. Han var i 1910 med til at fordrive Diaz. Nu har han oprettet sig et privat lille Herredømme i den omtalte Stat og er et villigt Redskab for de udenlandske Kapitalinteresser, særlig Oliekapitalen, der betaler sine brugelige Lakajer godt.

Sin Magt bygger han paa en privat Hær paa 15,000 Mand. Denne Styrke er det Meningen skal gøres til Kernetropper i et fascistisk Oprør. Staten San Luis Patosi er Nabostat til Staten Tamaulipos, hvor de store Olieforekomster ved Tampico findes. Det er aabenbart Meningen at rette et Fremstød derimod. Kan det lykkes for dem, kan de ved Rovdrift af Oliekilderne, som Franco ved Rovdrift af Malmforekomsterne i Spanien, financiere Oprøret. Iøvrigt vil Oliekapitalen selvfølgelig skyde de Penge til, som er nødvendig.

Et Folk med personligt Mod og store moralske Egenskaber skal først besejres.

Den mexicanske Befolkning bestaar af ca. 15 pCt. Hvide, hvoraf selv den ynkeligste betragter sig som født Hersker over de ca. 25 pCt. rene Indianere og ca. 60 pCt. af Blandingsrace.

I Bøger om Mexico læser vi, at Mexikanerne, derved forstaas Indianerne og de Halvblods, er et dovent, upaalideligt og løgnagtigt Folk, der er parat til at stikke enhver ned bagfra. Derved forklares den store Fattigdom og Elendighed, som den mexikanske Underklasse lever i i dette fra Naturens Haand saa rige Land.

De Hvide og de udenlandske Kapitalister fremstilles som Landets og Folkets Velgørere, der uegennyttigt bringer Civilisationens Velsignelser til Mexico, risikerer deres Kapitaler i dette halvbarbariske Land, og som Tak derfor bliver belønnet med Uro, Revolutioner og Strejker.

Sandheden er lige modsat. Mange Revolutioner er iværksat og financieret af den internationale Kapital for at faa en Regering fjernet, der ikke fuldstændig vilde være den til Vilje, og de daarlige Egenskaber, der paaduttes det mexikanske Proletariat som Dovenskab, Udygtighed o. l., passer til Punkt og Prikke paa de 90 pCt. af den hvide »Herskerklasse«, der betragter det som deres gudgivne Ret, at de skal have Lov at leve uden at bestille noget.

Mexicos brede Masser er tværtimod menneskelig set af en meget høj Kvalitet. De er et flittigt og arbejdsomt Folk. De er lykkelige for at arbejde med Jorden. Selv den daarligste Jord, det eneste, der er bleven dem overladt, og som en hvid Mand ikke vilde ofre et Spadestik paa, dyrker de med Omhu. Om de blev overladt til sig selv og i Frihed kunde faa Lov at administrere deres Land efter deres Idealer og Mentalitet uden de uden- og indenlandske Kapitalisters Rovdrift af Land og Mennesker, vilde de forandre Mexico til en Have og det lykkeligste Land i Verden. De er dertil i Besiddelse af personligt Mod og Udholdenhed, og deres Frihedstrang og Uafhængighedsfølelse har Aarhundreders Undertrykkelse ikke kunnet knække.

Dette Proletariat, der praktisk talt er hele det mexikanske Folk, er nu vaagnet op til Bevidsthed om deres Menneskeret og strækker Hænderne ud efter Livets Goder, skal den internationale Fascisme og Kapitalisme først besejre, før der igen bliver Udbytningsfred i Mexico. Det trækker

Fortsættes Side 11

Nordisk Forsvarsforbund

Af Alb. Jensen

Projektet om et nordisk Forsvarsforbund er delvis et Produkt af Folkeforbundets Bankerot. Naivt og troskyldigt har de smaa Stater sat deres Haab til den kollektive Sikkerhed, som Folkeforbundet skulde udgøre. Men saa kom de bitre Erfaringer. Folkeforbundsstaten Japan overfaldt Manshuriet, uden at Folkeforbundet greb ind. Folkeforbundsstaten Italien overfaldt Abessinien, og Folkeforbundet gjorde intet. Saa kom Japans Krig mod Kina, det tysk-italienske Overfald paa Spanien, Hitlers Indmarch med 250.000 Mand i Østrig og Polens Ultimatum til Litauen. Kun under Italiens Krig mod Abessinien greb Folkeforbundet ind med Sanktioner, som imidlertid var den rene Komedie. Alle de Stater, der deltog i Sanktionerne fortsatte at sende Italien alle de Raavarer, det behøvede til sin Krigsindustri, der forsynede Okupationshærene i Abessinien. Og hvorfor? Fordi Gennemførelsen af en effektiv Sanktionspolitik vilde have styrtet Mussolini og det fascistiske Regimente i Italien, der da vilde være afløst af en social-radikal, maaske en socialistisk Samfundsform, der vilde forsvage Kapitalismens Stilling internationalt. England vilde ikke Mussolinis Fald. Derfor har Folkeforbundet intet gjort. Den »kollektive Sikkerhed« er bankerot, og der er intet mere at haabe af Folkeforbundet.

Da man saaledes ser den Proces, der foregaar, at de store Stater æder de smaa, trænger Tanken om et fælles »Forsvarsforbund« sig frem her i Norden.

Et Forsvarsforbund maa indebære en aktiv Politik i Forhold til den traditionelle Neutralitetspolitiks Passivitet, som har karakteriseret Nordens Forhold til det øvrige Europa, en Politik, der har skænket Sverige femkvart Aarhundredes Fred, og som holdt de skandinaviske Stater og Danmark uden for Verdenskrigen 1914—1918.

Et Forsvarsforbund maa forudsætte en Militæralliance med fælles Ledelse og fælles opererende Krigsmakt. Norden skulde efter den nødvendige Oprustning, som krævedes for at gøre den til en Militærmagt blive en militær Faktor, som skulde bliver eftertragtet af begge de Magtcentre, der stræber efter Hegemoni i Europa: Den fransk-engelske Blok, og den tysk-italienske Blok. Norden vilde snart blive inddraget i det diplomatiske Intrigespil og engageret paa den ene eller den anden Side. Den vilde komme til at medgaa som en Faktor, med hvilke man kalkulerer i den kommende Verdenskrig.

Norden vilde under saadanne Forhold ikke kunde holde sig udenfor, den kommende Kraftprøve. Dens Folk vilde blive udnyttet som Kanonføde, enten for Frankrig-England eller for Tyskland-Italiens imperialistiske Magtstræb, begge lige fremmede for Norden og Folket. Et Forsvarsforbund vil derfor næsten uundgaaeligt betyde Nordens Inddragelse i den kommende Krig.

*

Under Indflydelse af Folkeforbundets Fiasko de sidste Aar er man bleven Vidne til, at der er groet en Stemning frem, som er ved at udvikle sig til en militaristisk Psykose. For en Del Aar siden kunde ogsaa den socialdem. Arbejderbevægelses Indstilling koncentreres i denne Parole: »Ikke en Mand og ikke en Øre til Militarismen«, men nu er dette blevet ombyttet til sin Modsætning. Socialdemokratiet gaar i Spidsen for Oprustningen.

1936 fremsatte de svenske Socialdemokrater et Forslag til en ny Hærordning med et Budget paa 114 Mill. Kr., der betød nogen Nedprutning. Under Forhandlingerne gik de med til 135 Mill. Kr. og under visse Betingelser til 148 Mill. Kr. Den siddende Regering (Socialdemokrater og Bønder) forhøjede i 1937 Militærbudgettet til 170 Mill. I Aar er Budgettet oppe paa omkring 200 Mill. Forslag om ekstra Bevillinger til Flaaden, til Flyvevæsenet og andre militære Bevillinger vil for indeværende Budgetaar bringe Udgifterne op over 300 Mill. Kr. Det er raskt marcheret, men dette er ingenlunde Grænsen for Socialdemokratiets Villighed til at kaste Penge i Søen.

I Finland har man i Aar forberedt en Militærplan, som ved siden af Budgettet skal koste Landet omkring 300 Mill. Kr. med Udgiftsfordeling over flere Aar. De finske Socialdemokrater er medvirkende i denne Oprustning.

Under Tryk af det svensk-finske Socialdemokratis Oprustning er ogsaa det norske Socialdemokrati faldet ind i det militaristiske Trav. Saa sent som i Februar raabte Nygaardsvold indigneret i Stortinget, at det saa ud som om det norske Højre og det svenske Socialdemokrati havde sluttet Forbund i Militærspørgsmaalet mod det norske Arbejderparti. Nogle Uger senere lagde den norske Regering med Nygaardsvold et Forslag frem om ekstra Bevillinger paa 52 Mill. til Militarismen.

Og dette er kun Begyndelsen.

Danmark gjorde Modstand i det længste. Dels har man de tilbageholdende borgerlige radikale, der vedblivende stiller sig paa det gamle Hørupske Standpunkt: Hvad kan det nytte? Dels har Danmark direkte Naboskab til Tyskland. Men Trykket fra de øvrige nordiske Stater har ogsaa rystet den danske Regerings Stilling, og den befinder sig nu paa Skred med en ekstra Bevilling paa 50 Mill. Stauning har imidlertid ved et Par Tilfælde overfor svensk Opinion tilbagevist Tanken om Militæralliance.

*

Bagved denne Tanke spiller den »ideologiske Frontdannelse« ind. Churchhill gav for nogen Tid siden Udtryk for denne ved at anbefale alle de »demokratiske« Stater at sammen slutte sig mod Fascisterne. Han anbefalede ogsaa de nordiske Stater at tilslutte sig denne Blok. En Tilslutning til en saadan Blokdannelse er naturligvis det samme som en ubønhørlig Inddragelse i en kommende Krig. Utvivlsomt skulde de nordiske Folk herved anvendes som de imperialistiske Staters Stødtropper ved et Indfald i Tyskland. En saadan Frontdannelse bliver ogsaa støttet af en Del af det franske Socialdemokrati. En Rigsdagsmand Allan Vougt, der i Fjor foretog en Studierejse til Rusland, kom tilbage med Tanken om et demokratisk Norden samlet mod den tyske Fascisme under Beskyttelse af de russiske Bajonetter. De stalinistiske Propagandaorganisationer i de skandinaviske Lande er som bekendt ogsaa indstillede paa den Linie.

Lad os lige kaste et hurtigt Blik paa den ideologiske Blokdannelse: — Demokrati kontra fascistisk Diktatur. I en saadan Blokdannelse tænker man sig ikke bare Demokratierne, men ogsa hele og halve Diktaturer. Rusland er Frankrigs og Chekoslovakiets militære allierede, og Diktaturet Rusland betragtes som en af de væsentlige Bestanddele i den »demokratiske« Blok. Men desforuden haaber man at faa en hel Række Hel- og Halvdiktaturer med fra Baltikum og Balkan. Det bliver saaledes ingenlunde nogen ideologisk Blokdannelse, men en sædvanlig militær Magtblok til Forsvar af imperialistiske Interesser, først og fremmest af Englands og Frankrigs Interesser. Thi hvad bliver Indholdet af en kommende Krig? Spørgsmaalet om en Magtfordeling og en Nyfordeling af de koloniale Omraader. Alle de værdifulde Kolonier befinder sig i Frankrigs og Englands Besiddelse. Italien og Tyskland kræver nu deres Andel i Rovet. Italien har allerede begyndt at handle i Abessinien og Spanien. Tyskland hjælper til i Spanien og kræver desuden sine gamle Kolonier tilbage, og dertil sikkert nye. Dette er den centrale Interesse i den kommende Kraftprøve, og det er for at beskytte den franske og engelske Imperialismes Interesser, at man ønsker Norden med i en »ideologisk« Magtblok mod Tyskland. Det bliver nu Arbejderklassens Sag i Norden om den vil lade sig bruge som Kanonføde for Londons City og for de 200 Familier der financielt behersker Frankrig.

*

Et nordisk Forsvarsforbund maa naturligvis bl. a. indebære, at Danskere, Sven-

skere og Nordmænd maa være beredte til at forsvare Findland ved Sajsterbäk, hvis dette Land skulde komme i Konflikt med Rusland. I Parentes kan her erindres om, at under den finske Revolution 1918, da der sad 4 socialdemokratiske Ministre i den svenske Regering, sendte denne Regering svenske Krigsfartøjer til at konvojere en hvidfinsk Troppesending fra Tyskland til Finland sammen med Krigsmateriel, der skulde anvendes mod de finske Arbejdere. Samme Regering tillod i stor Udstrækning Permitering af svenske Officerer, som tillodes — udrustede af den svenske Stat — at rejse til Finland for at slaas paa de Hvides Side mod de for deres Frihed kæmpende røde Arbejdere, hvorfor en socialdemokratisk Opmarch paa Hvidfinnernes Side derfor ikke forefalder urimelig.

Et Forsvarsforbund betyder, at svenske og finske og norske Arbejdere skal sendes til den dansk-tyske Grænse for der at kæmpe for »Fædreland« og »Frihed«. Det maa ogsaa betyde, at danske og norske Arbejdere sendes til Lapland i Sverige for at forsvare den svenske Storkapitalismes Malmgruber ved Kiruna og Malmberget, hvis Tyskland vil lægge Beslag paa denne Ejendom.

Og det betyder, at alt dette maa gøres i fuldstændig Haabløshed om at kunne gennemføre et saadant Forsvar sejrrigt. De langstrakte Kyster hos alle de fire Lande vil lade dem forsvarsløse mod Overfald og Beskydninger fra Krigsfartøjer. De smaa Hære, de fire Stater kan stille paa Benene, er paa Forhaand dømte mod den moderne tyske Krigsmaskine.

*

Lokketonerne fra 1914 gentages: »Kamp for Demokrati og Fred«. I Alliance med Diktaturstaterne skal man kæmpe for Demokrati. Altsaa Arbejderne skal kæmpe for Demokrati sammen med Stater, der tilintetgør Demokratiet. Arbejderne skal ogsaa kæmpe for Friheden sammen med deres egne Undertrykkere, der forsøger at tilintetgøre Friheden.

Arbejdernes frivillige Indrangering i en ny Krig vil betyde, at Arbejderne skal slutte Alliance med deres eget Lands Klassefjender imod andre Landes Klassebrødre. Arbejderne har ingen Anledning til at gaa fra deres gamle principielle Klassekamps Indstilling: — Ingen Alliance med Klassefjenderne. Vi er Fjender af Fascismen, Nazismen, eksempelvis i Tyskland, kan ikke overvindes med Vaabenmagt udefra. De Kræfter, der skal overvinde Nazismen, maa komme indefra, fra den tyske Arbejderklasse selv. Den første Følge af en »demokratisk« Krig mod de fascistiske Stater vil forøvrigt blive Indførelse af en krigsfascistisk Tilstand i demokratiske Lande med Suspendering af de civile Fri- og Rettigheder, som Arbejderne har tilkæmpet sig.

Det enest Standpunkt Arbejderne kan indtage, det er, at i det Tilfælde Krigen ikke kan forhindres — alt maa først gøres for at forhindre den — og Arbejderne tvinges ud i Krigen, saa maa Arbejderne se til i rette Øjeblik at forvandle Krigen mellem Nationerne til en Krig mellem Klasserne med Kapitalismens Likvidering og Socialismens Virkeliggørelse som Maal.

Den spanske Folkehær
er ikke slaaet

Det skal indrømmes, at det republikanske Spaniens militære Stilling er blevet forsvaget ved Francos Fremgang i Aragonien, men det skyldes ikke moralsk Sammenbrud eller Kapitulation af Folkehærens Soldater eller af Mænd og Kvinder bag Fronten, det skyldes udelukkende de demokratiske Statsmagters Blokade af det republikanske Spanien, hvorved dette hindres i Tilførsler af Vaaben udefra, en Blokade der ikke kunde gennemføres, hvis den ikke fra Begyndelsen af havde fundet aktiv og i den senere Tid passiv Støtte fra den socialdemokratiske og kommunistiske Arbejderbevægelse.

Vi maa ikke glemme, at denne Blokade, der lader de for deres Frihed kæmpende spanske Arbejdere omtrent vaabenløse overfor Fascisthordernes aller moderneste Krigsudrustning, er en Følge af den Ikke-Indblandings Aftale, der afsluttedes mellem Chamberlain, Blum, Hitler og Litvinof, og som baade den socialdemokratiske og den kommunistiske Internationale stillede sig som Garant for. Indblandingen virkede paa den Maade, at Hitler og Mussolini vedblev at sende Kanoner, Ammunition og Flyvemaskiner og Soldater til Franco, medens den lovlige spanske Regering ikke kunde købe et Gevær noget Steds i Verden, og de Arbejdere og andre Antifascister fra de »demokratiske« Lande, der vilde rejse til Spanien for dèr at kæmpe mod Fascismen, blev arresteret og idømt Fængselsstraf efter Love, som de socialdemokratiske og kommunistiske Rigsdagsmænd havde givet deres Tilslutning.

Hvorledes Ikke-Indblandingen har virket overfor Franco, viser følgende Tal. Da Fascistoffensiven begyndte paa denne Front, koncentreredes der fascistiske Forstærkninger paa ca. 150,000 Mand. Disse bestod af ca. 50,000 Italienere, 40,000 Maurer, 10,000 Tyskere og 20,000 Portugisere. Af Spaniere fandtes der kun 20,000, der var rekrutteret fra Provinserne Navara og Galicien. Og saa kalder man endda Francos Styrker for »Nationalisterne«. For hver en Flyvemaskine, Regeringsstyrkerne raadede over paa denne Front, havde Fascisterne 15, og det samme Forhold gjorde sig gældende for alle andre Vaaben og Materiel. Der er ikke noget mirakuløst i Francos Fremgang. Man maa snarere forundre sig over og beundre, at det er lykkedes den spanske Milits med dens daarlige Udrustning at standse de fremvæltende Fascisthorder.

En daarlig Regering, der var i Modsætningsforhold til Flertallet af den spanske Befolkning, en anden Aarsag til Francos Fremgang.

Men kan ikke lægge hele Skylden for det republikanske Spaniens daarlige militære Stilling over paa Ikke-Interventionen. Som C. N. T.'s Pressebulletin skriver (C. N. T. er den anarkosyndikalistiske Landsorganisation): »For Sammenbrudet af en hel Frontsektor er dette ingen Undskyldning. 100 km Fremmarch paa en 60 km bred Front uden at støde paa alvorlig Modstand er et Forhold, som kaster et grelt Lys over den militære Kommandos Fejghed og Upaalidelighed . . . Prietos højt priste Hærorganisation har ikke modsvaret den Anseelse, han selv har tillagt den.«

Regeringen Negrin, Prieto Hernandez, er i Realiteten en Kup-Regering, der paa Forlangende af Moskva afløste Caballeros Regering, hvori hele det antifascistiske Spanien var repræsenteret.

Foruden at forlange kontant Betaling i Guld for Vaabenleverancer i Begyndelsen af Borgerkrigen stillede Moskva ogsaa politiske Krav. Den krævede af den spanske Regering, at den skulde indlede Forfølgelse af de oppositionelle Kommunister (P.O.U.M.). Den forlangte, at den skulde bekæmpe Arbejdernes Kollektivisering af Fabriker og Landbrug. Den forlangte, at den Kontrol, Arbejderne øvede over Hæren og Næringslivet gennem deres Fagforeninger, skulde fratages dem. Den forlangte, at de kapitalistiske Tilstande skulde genoprettes, at Militsen skulde militariseres, d. v. s. gøres til et Stats-Instrument m. m.

Caballero, der var Socialdemokrat, men repræsenterede den reformistiske Fagforening (U.G.T.), nægtede at efterkomme disse Krav, men da han ikke turde tage Ansvaret for et Brud med Moskva, fratraadte han som Minister. Sammen med ham gik ogsaa de Ministre, der repræsenterede U.G.T. og C.N.T.

Nu var det en ren partipolitisk Re-

gering, der sad, hvor Højresocialdemokraterne Negrin og Prieto og Kommunisten, Mangemillionæren Jesus Hernandez, gav Tonen an.

Med dem holdt Kontrarevolutionen sit Indtog i det republikanske Spanien. Polititjenesten, der tidligere havde været i Arbejdernes Hænder gennem deres Fagforeninger, blev nu overladt et professionelt Politikorps paa ca. 100,000 Mand forsynet med de mest moderne Vaaben, medens Soldaterne ved Aragon Fronten ikke havde et Gevær til hver Mand og næsten helt manglede Artilleri og Flyvemaskiner. Pressefriheden blev indskrænket, Censuren blev skærpet — vel at mærke overfor de revolutionære Arbejderblade, og Fængslerne fyldtes med revolutionære Arbejdere, medens fascistsympatiserende Højreretninger fik frit Spil, og man søgte at fratage Arbejderne de kollektiviserede Fabriker og give den kollektiviserede Jord tilbage til Godsejerne, der vendte tilbage.

Anarkosyndikalisterne, der repræsenterer Flertallet af de spanske Arbejdere, gav efter paa nogle Punkter og koncentrerede sine Kræfter, dels om Forstærkelse af Kampen mod Franco, dels om at bevare Kollektiviseringen. For disse Formaal indledede C.N.T. et Samarbejde med det socialistiske U.G.T., og i det store og hele er det lykkedes de to Organisationer at bevare de vundne Fordele paa det økonomiske Felt.

Prieto var Nederlagets Minister.

Der har staaet megen Reklame om Prietos Navn. Han er bleven fremstillet som den, der reorganiserede Spaniens Hær fra nogle ukampdygtige Militshorder til en moderne disciplineret Armé. I Virkeligheden har han et meget stort Ansvar for de militære Modgange, det republikanske Spanien havde under hans Regeringstid.

Da Caballeros Regering blev tvunget til at gaa, var den netop ved at udarbejde Planer til en Offensiv, der skulde komme det truede Baskien og Asturien til Undsætning. Prieto havde ikke Tid til at beskæftige sig med Angrebsplaner mod Fascisterne. Han skulde organisere Kontrarevolutionen. De Vaaben, der skulde have været brugt til Offensiven, brugte han til at bevæbne det nyoprettede Politikorps. Resultatet blev, som vi kender, at Baskien og Asturien faldt i Fascisternes Hænder.

Rasmus Hansen har i »Soc.-Dem.« skrevet, at de spanske Anarkister og Syndikalister viste stor Ulyst til at gaa til Fronten. Sandheden er, at Anarkister og Syndikalister var de første til at rejse Kampen mod Franco. I Provinsen Baskien, hvor de var lidet talstærke, var de alligevel de sidste til at nedlægge Vaabnene. De vedblev at kæmpe, til de blev faldet i Ryggen af Prietos velbevæbnede Politikorps, der, da det kneb, gik i Francos Sold.

Arbejderne forlangte Vaaben til Aragon Fronten for at foretage en Offensiv, der kunde aflaste Trykket paa Madrid. I Stedet for sendte han en velbevæbnet Hær paa 50,000 Mand til Aragonien for at genoprette de feudale Tilstande dèr. Men Vaaben til Soldaterne, der laa ude i Skyttegravene og kæmpede mod Tyskere og Italienere, det var der ikke.

En ny Regering, hvor Prieto og Millionæren Hernandez ikke findes.

Naar de spanske Arbejderes Mod og Kampvilje trods alle Vanskeligheder, daarlig Udrustning og Forræderi bag Fronten trods alt er usvækket, saa skyldes det, at de har noget at kæmpe for. De kæmper ikke for noget saa uhaandgribeligt som »Demokrati« eller »national Uafhængighed«. Det er haandgribelige Ting, der er Kampens Maal. De kæmper for deres menneskelige Frihed og for selv at raade over deres Arbejdsudbytte. Den sociale Revolution er Maalet.

Prieto og Millionæren Hernandez er Kapitalismens Tilhængere. Prieto har dertil vist, at han ikke formaar at organisere den militære Kamp mod Fascisterne. Efter Nederlaget paa Aragon Fronten har Negrin set sig nødsaget til at rekonstruere Ministeriet. Prieto og Hernandez er fejet væk, og Repræsentanter for Fagorganisationerne C.N.T. og U.G.T. er indtraadt i Stedet. Derved er i alt Fald opnaaet, at Arbejderne faar noget mere Tillid til Regeringen, velsagtens ogsaa, at Forfølgelserne mod de rovolutionære Arbejdere vil holde op. —

De spanske Arbejderes Kampraab er i Dag som i 1936, da de rejste sig mod det fascistiske Opror: Vi vil sejre eller dø. Men vi maa huske paa, at de ikke vedblivende kan kæmpe mod hele Verden uden Hjælp.

Arbejderklassen i de andre Lande

Foraar 1938

Der gaar Vaar over Landet,
den lysende Majsol strør Lys i de stendunkle Fængsler.
og Længslen bag Muren gi'r Glans i de Øjne.
der før spejled' Dagtvangens Trængsler
den vaarmilde Vind, mod en gustengul Kind.
tænder rødmende Liv i de graa Silhouetter —
det dunker af Liv, og det dufter af Kraft —
det ørkengraa Land bli'r til blomstrende Sletter.

Solen staar gul over Jorden,
Foraaret vinker paany —
Vandet er vaarblaat og sitrende klart,
Fuglene svinger i sommerkaad Fart
op mod en vindflosset Sky.

Luften er dirrende Livskraft,
driver af gærende Muld —
Træerne strækker bristfærdige Skud
op mod den Sol, der er Grotidens Gud —
sommerforjættende Guld.

Foraarets brusende Sange,
Soldagens vekslende Kor,
lokker Naturkavalkader i grønt,
farvefantastiske Drømme af skønt
frem af den grogyldne Jord.

Verden er hyllet i Foraar,
Jordkvinden skælver af Vé —
Dagen er drivende, døvende Duft,
bølger af Farver og livmættet Luft,
stiger mod Fnugskyers Sne.

Midt i det groende Foraar,
en Verden forunderlig smuk —
skratter af hadmættet, bloddrukkent Grin,
spaltes Nirvana af dødsskræmte Hvin,
véfyldte, klagende Suk.

Midt i Velsignelsens Foraar,
favnet af Sollysets Guld —
skælver vor Klode af krigsgales Skrig,
Vaarluften damper af solraadne Lig,
Driver af blodmættet Muld.

Hvordan kan vi nyde det skønne,
naar Dagene drypper af Blod,
naar Kvinder og Børn høres stønne
i Pinslernes slimede Flod —
Hvordan kan vi le,
hvordan kan vi glædes,
og Foraaret bruse af Livskraft og Mod,
naar Vanvidets Rædsler skriger mod Himlen,
naar **Tankernes Foraar** kvæles i Blod?

— halfdan.

maa gaa til Aktion mod deres Regeringer og kræve, at de træder ud af Ikke-Interventions Aftalen og giver det republikanske Spanien Ret til at købe Vaaben, og vi maa foretage en ny Indsamling og bevilge Penge i vore Organisationer til Indkøb af Madvarer og Sanitetsartikler.

Hvad sker i Mexico

Fortsat fra Side 7

op til en Klassekrig i Mexico, som trods alt vil komme til at dreje sig om — for eller imod Kapitalismen. Mexicos faglige Organisationer har under Trykket af den truende Fascisme og den udenlandske Kapitalismes Trusler selv taget Initiativet til deres Medlemmers Bevæbning med Geværer og Undervisning i Brug af Maskingeværer. Regeringen har selv sørget for Bevæbningen af Landproletariatet. Den internationale Kapitalisme vil møde samme haardnakkede Modstand og Vilje til Sejr, som den har mødt af de spanske Arbejdere.

Et fascistisk Oprør er paa Forhaand dømt til at lide Nederlag, hvis det ikke bliver støttet ved Intervention udefra. Her er det, Faren truer. Naar det fascistiske Oprør er sat i Gang med tyske Vaaben og for amerikanske og engelske Penge, vil U. S. A. intervenere i »Civilisationens« Navn under Paaberaabelse af, at det vil standse Blodbadet og genoprette »Ordenen«. Ordenen vil komme til at bestaa i, at Mexico og den mexicanske Underklasse igen bliver overladt til den internationale Kapitals hensynsløse Udbytning.

Spørgsmaalet bliver da, om den internationale Arbejderbevægelse vil gentage den forargelige Komedie, som den deltog i med Ikke-Interventionen, der blev til en direkte tagen Stilling mod de spanske Arbejdere. Problemerne melder sig hurtigt i vore Dage og kræver et Svar. Spørgsmaalet i Dag er: For eller imod Fascismen. Vælger Arbejderne at kæmpe mod Fascismen, maa de organisere deres egen selvstændige Kamp uden om og mod de kapitalistiske Stater. Ethvert Samarbejde med de kapitalistiske Stater er et Skridt videre mod Fascismen.

Bygge- og Boligproblemer

Fortsat fra Side 5

har længe nok været underernæret, — om man kan bruge dette Udtryk, — hvad angaar Boliger, nu bør der sættes ind paa fornuftig Maade til en rigelig Forsyning, dels ved Nybyggeri, dels ved at de gamle Ejendomme underkastes de Reparationer og Omforandringer, der er nødvendige for at gøre dem egnede til at huse Mennesker.

Dette gøres ikke ved paa kunstig Vis, ad valutamæssig og »bankteknisk« Vej, at fordyre og helt standse Byggeriet. Det gøres heller ikke ved, som Regeringen nu vil, at kaste 18 Millioner Kroner i Gabet paa Byggespekulanter og Leverandører, for paa den Maade at søge at faa det Byggeri i Gang, som den selv har faaet stoppet.

Under det kapitalistiske Samfundssystem kan der vel aldrig skabes fuldt ordnede Boligforhold — og Produktion, men der kunde gøres en Del, nemlig ved at lægge Loft over Spekulationer i Ejendomme, ved simpelt hen at ekspropriere Værdistigningen, ved at paabyde, at der af de aarligt indbetalte Huslejer skulde anvendes en bestemt Del til Tvangsnedskrivning, saa Boligerne en Gang kunde blive Folkets Ejendom. De derved indkomne Midler kunde samles i en Fond og bruges til Vedligeholdelse og Forøgelse af Boligerne. Alle andre Ting gjort af Menneskehænder bliver mindre værd, efterhaanden som de bliver brugt. Det er meningsløst, at Ejendomme ene af alle Ting skal besidde den Evne at blive mere værd og kaste mere Udbytte af sig, jo daarligere de bliver.

Aksel Olsen korrekses

I sidste Nummer af Smedenes Fagblad findes der en Artikel om Overenskomstsituationen, hvor Aksel Olsen bliver taget grundigt i Skole og bliver belært om, hvorledes han skal forhandle.

Forfatteren til den nævnte Artikel mener, at Aksel Olsen er en forfærdelig Klovn til at føre Forhandling med Arbejdskøberne. Han beskyldes direkte for, at det »har skortet paa alvorlige Forsøg« fra Aksel Olsens Side paa at komme til et Resultat, og der nævnes som Bevis derpaa, at Forhandlingerne er bleven afbrudt »hver Gang umiddelbart efter deres Begyndelse paa Spørgsmaalet om Minimallønnen og Mindstelønnens Forhøjelse, samt med Henvisning til, at hvis ikke der skete en Forhøjelse paa disse Satser, var det ligegyldigt, hvilket Tillæg, man iøvrigt fik.« Noget saa urkomisk som dette, at Dansk Arbejdsmandsforbund interesserer sig for, hvad dets lavest betalte Medlemmer faar i Løn, har Smedeforbundet aldrig været ude for, thi som Artiklens Forfatter skriver: »det er en noget løjerlig Form for Overenskomstforhandling at begynde med det Punkt, hvor Muligheden for Enighed er mindst, og saa, saa snart Vanskelighederne viser sig, opgive det hele.« Nej, saa forstaar Smedeforbundet det bedre. Det tager, hvad Arbejdskøberne byder, og løber gladelig fra dets egne Krav.

Det hele Aksel Olsen har opnaaet ved sin »løjerlige« Forhandlingsform, udtrykker Artiklens Forfatter i følgende: » . . . saaledes praktiseres Forhandlingerne altsaa til Skade for Faget, der i Løbet af et lille halvt Aarstid ikke ved, om det er muligt at paatage sig noget Arbejde i Aar, fordi Mulighederne for Konflikt ikke kan udelukkes«.

Altsaa Aksel Olsen er et Skadedyr, der ødelægger »Faget«. Han er den egentlige Ophavsmand til Arbejdsløsheden, fordi han med sin Konflikttrusel forhindrer Arbejdskøberne i at »skaffe« Arbejde.

Smedene maa være et haardført Folkefærd, naar de kan tage en saadan Dosis uden at blive daarlige.

»Arbejdet«
udkommer hver Maaned
Køb det
Læs det
Sælg det

. . . enhver nordisk Arbejder og Bonde, Haandværker og Funktionær, Aandsarbejder og Kunstner har Grund til at værne og forsvare den Indsats, der her er gjort, mod ethvert Forsøg paa at indføre Diktatur og Voldsmetoder, hvad enten de kommer fra Øst eller fra Syd.«

(Folketingsmd. Hartvig Frisch. 1934).

»Rustningerne bliver i sig selv en Krigsaarsag som **Følge af Hærmaskinens Mekanik** . . .

Krigsaarsagerne maa bekæmpes ved organiseret **Magt**. Denne Magt skjuler sig i **Proletariatet**, og der gives ingen anden Fredsmagt i Verden.«

(Hartvig Frisch i »Clarte« 1926).

»Kun Fantaster eller Vanemilitarister, der ikke vil se de faktiske Forhold, kan tro paa, at Danmark overhovedet har nogen militær Opgave at løse! Sandheden er, at **Danmark intet evner militært**, selv om vi gjorde Landet til et befæstet Fattighus . . .

Krigen er i vor Tid den raa Kamp mellem de forskellige Landes **kapitalistiske Interesser . . .**

Officerer paa begge Sider af Øresund tumler i Dagspressen med fantastiske Planer gaaende ud paa, at Danmark og Sverrig i Fællesskab skal **»forsvare Sundet mod enhver udenlandsk Krigsflaade.«**

(Alsing Andersen i 1930).

»For at aflede Opmærksomheden fra de sociale Spørgsmaal, søger Kapitalisterne og deres Agenter at piske en nationalistisk Stemning op og betjener sig i første Række af Spørgsmaalet Sønderjylland og Sydgrænsen. Dette skal samtidig tjene til aabent at kunne øge Krigsrustningerne og forberede Danmarks Deltagelse i en kommende Krig . . .

Saa meget mere nødvendigt er det, at Partiet af al Magt modvirker Krigsplanerne og rusker Masserne op til revolutionær antimilitaristisk Kamp . . . Som Modvægt mod Kapitalisternes ideologiske Forberedelse af Krigen gennem nationalistisk Propaganda og gennem Løgne om Sovjetunionen maa Partiet føre sin Agitation under Parolen: **Fjenden staar i det eget Land!«**

(Centralmødet i D. K. P. Januar 1934).

»Danmarks Sydgrænse er Nordens Sydgrænse . . . **I Sverige som i Norge, paa Island som i Finland har vi Klassefæller, Meningsfæller, Stammefrænder, om fornødent Vaabenfæller! Vi venter, at Regeringen tager Opgaven op, sætter sig i Spidsen, tager Føringen i dette Arbejde. Den vil da finde et Folk, der har bevaret Landets Uafhængighed gennem mere end Tusinde Aar og som tro mod sine Traditioner og Idealer(!), støttet paa sine Organisationer, vil forene sig til en Kraft, ingen udenvælts Fjende kan knække!«**

(Centralkomitéen for D.K.P. 1938).

»Dansk Historie lærer os, at det danske Folk gennem Tusinde Aar har forstaaet, alle Vanskeligheder til trods, at hævde baade Landets og Folkets Frihed.«

(I Pjecen »Dansk Forsvars- og Udenrigspolitik« af Ing. Knud Højgaard).

»Vi er parat til at ofre os for at opretholde vort Lands Selvstændighed og Sikkerhed.«

(Socialdemokraten).

»Vi kan ikke føre Krig mod »Tyskland«, siges der. Men jeg siger jo . . . Under alle Omstændigheder maa der være den Vilje hos os, at kan vi ikke kæmpe, saa kan vi i hvert Fald dø.«

(Forfatteren, Pastor Kai Munk).

»Før vi tager fat paa vore ydre Fjender, maa vi rense Landet for vore indre Fjender. Vi maa den Marxisme til Livs, der har skabt Opløsning indenfor vort Samfund. Vi maa have skiftet med Stauning, saa A. P. Møller bliver Leder af Statsstyret.«

(Feltpræst, Pastor Hjerl-Hansen).

»Jeg vender mig til Kvinderne, til Mødrene. Ikke blot til de 275,000 amerikanske Kvinder og til de Millioner europæiske Mødre, der mistede deres Børn i den frygtelige Verdenskrig, men ikke saa meget til de Mødre, hvem Tabet af deres Børn i Morgen eller om et Aar truer. Hvorfor tier I? I, som har født dem med Smerte? Hvorfor hæver I ikke jeres magtfulde Stemme imod den Galskab, der truer med at indsvøbe hele Verden i en Sky af Gift? I har skænket Verden Buddha og Shakespeare, Edison og Kristus, Washington og Voltaire, Tolstoi og Goethe, Tusinder og atter Tusinder af jeres Sønner har I givet Historien Glans og Hæder.

Hvorfor vil I taale, at Mennesker, som I har født, igen skal fornedres til et Dyr, et Bestie, en Morder?

Der er Millioner og atter Millioner af jer, Mødre! Hvorfor raaber I ikke jeres afsindige Børn i Ørene:

Stands med Blodbadet!

Vov ikke at dræbe hinanden! Vi har født jer til Livet, til Arbejde og Virken, for at I kan gøre Livet til en Glæde, at det kan blive retfærdigt, klogt og skønt. Det kan være nok med Luftkrig og Giftgas og alle de andre sataniske Opfindelser, der skal sætte jer i Stand til at dræbe hinanden!

Mødre, Kvinder! Her har I Ordet, Retten til Indsigelse. Livet kommer fra og gaar med jer. I maa, alle som een, rejse jer for at forsvare Livet mod Døden! I er Dødens evige Fjende. I er den Magt, der utrættelig kæmper og vinder!

Hvorfor bevarer I da **ikke** i disse Dage, hvor Ulykken atter **nærmer sig, jeres Sønner** fra det fordømte Slagteri? Hvorfor hæver I ikke jeres kraftfulde Stemmer til Forsvar for Livet imod dem, **der tørster efter** Ødelæggelse og Tilintetgørelse? Hvorfor Mødre?

(Maxim Gorki (Clarté 1927).

Et Par Døgns Jernbanerejse herfra brummer nu Bombemaskiner under Himlen, samtidig strøs fra Propaganda-Aeroplaner Opraab til Menneskeheden om at avle Børn . . . En Mors Liv betragtes som et Specialværksted for Krigsmateriel . . . Elskoven, der avler jer, staar i Krigsberegningernes Folianter paa samme Side som Maskingranaternes Gennemslagskraft. I Døgndrift oplagrer Pumpeværker Gift, der gør det muligt for jer at drukne i jert eget Lungeblod . . . Kunde man ad kemisk eller anden Vej tvangserotisere Menneskeheden til hundrede Procents Avling, saa gjorde man det . . . Funklende Snilde og Vanvid Haand i Haand gennem Europas Foraar.«

Erling Kristensen.

(Politikens Kronik 10. Juli 36).

»Det værste ved den nuværende mærkelige Form for Arbejderbevægelse er, at den rummer den største **Krigsfare;** Samarbejdet med Staten garanterer nemlig, at Arbejderne gaar med Staten i Tilfælde af Krig. Som de gjorde det i 1914. Her forslaar en enlig socialistisk eller kristelig Militærnægter ikke meget; det var **Statsnægtere**, de første Socialister forlangte, thi Ja til Staten er Nej til Revolutionen.«

(I. I. Ipsen).

Majfesten fejres i Aar i Husum Møllekro

Taler og Underholdning